

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Faisala Husseiniho a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Dr. rer. oec. Ing. V H., Ph.D., MBA**, zastoupen Mgr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem V Jámě 699/1, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2024, č. j. KUKHK-13538/SM/2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 9. 2024, č. j. 32 A 5/2024-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Magistrát města Hradec Králové rozhodnutím ze dne 5. 3. 2024, č. j. MMHK/161209/2024/OP/Šed, uznal žalobce vinným z úmyslného spáchání přestupku podle § 93m odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále jen „*zákon o vysokých školách*“), neboť „*dne 9. 11. 2023, 15. 12. 2023 (2x) a 2. 1. 2024 užil v rámci své odborné znalecké činnosti v odvětví ekonomiky a marketingu titul ve zkratce „dr.“ a rovněž ve zkratce „Dr.“, a dále na svých osobních internetových stránkách prezentuje u svého jména titul ve zkratce „dr.“, ačkoliv tento nezískal žádným ze svých studií a není oprávněn k jeho užívání. Svým jednáním se tak dopustil přestupku tím, že úmyslně neoprávněně užíval titul absolventa vysoké školy.*“ Žalobci byl za tento přestupek uložen podle § 93m odst. 2 zákona o vysokých školách správní trest pokuty ve výši 5 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 4. 2024, č. j. KUKHK-13538/SM/2024, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové. V ní byl toho názoru, že žádnou vědeckou hodnost neoprávněně nepoužíval, neboť příslušný obor absolvoval a pouze používá zkrácenou verzi svého řádně získaného titulu. Akademická hodnost *Doktor der Wirtschafts-wissenschaften*, se zkratkou *Dr. rer. oec.* mu byla udělena v roce 1999 švýcarskou Univerzitou v Teufenu. Následně mu Masarykova univerzita vydala v roce 2001 osvědčení o uznání tohoto vysokoškolského vzdělání. Je třeba

vzít v potaz i právo Švýcarské konfederace a to, že od roku 2001 mají osoby, které jsou držiteli akademické hodnosti „doktor“ z členského státu Evropské unie, právo používat ve všech formálních, právních a zveřejněných sděleních akademickou hodnost „doktor“ nebo „Dr.“ bez dalších dodatků. Žalobce podle svého přesvědčení nemohl být potrestán ani proto, že neporušil žádné ustanovení zákona o vysokých školách; z toho důvodu bylo třeba aplikovat zásadu *nullum crimen sine lege*.

[3] Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. Krajský soud po shrnutí skutkového stavu věci, s ohledem na obdobnou již posuzovanou věc a obdobnou žalobcovu žalobu z minulosti, především odkázal na svůj rozsudek ze dne 26. 7. 2023, č. j. 29 A 7/2022-61. Z tohoto rozsudku odcitoval závěry týkající se toho, že žalobce nebyl oprávněn zkracovat shora uvedený titul, který získal na zmíněné švýcarské univerzitě. Dále zopakoval závěry týkající se úpravy akademicko-vědeckých titulů dle zákona o vysokých školách a jemu předcházejícího zákona č. 172/1990 Sb., o vysokých školách. Z citace rozsudku č. j. 29 A 7/2022-61 plynul také názor na věc z pohledu dřívější související judikatury (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2014, č. j. 1 A 67/2013-35). Již v rozsudku č. j. 29 A 7/2022-61 se krajský soud vyjádřil k problematice uznávání vysokoškolských titulů v rámci Evropské unie vyjádřil se k námitkám týkajícím se vymezení skutku a společenské škodlivosti spáchaného přestupku. K tomu krajský soud doplnil, že citovaným rozsudkem již bylo odpovězeno na žalobcovy námitky ohledně údajně svévolného výkladu § 93m odst. 1 zákona o vysokých školách, společenské škodlivosti spáchaného přestupku, obdržení akademicko-vědecké hodnosti univerzitou ve Švýcarsku a aplikovatelnosti práva Švýcarské konfederace. Proto považoval krajský soud za nadbytečné, aby jinými slovy říkal totéž; z toho důvodu *„si dovoluje na vyčerpávající odůvodnění zmíněného rozsudku, které plně dopadá i na posuzovaný případ, odkázat“*. Nad rámec toho se krajský soud vyslovil k formě zavinění, v jaké byl přestupek spáchán (minimálně nepřímý úmysl), a vyslovil se k argumentu, že titulem „Dr.“ či „dr.“ žalobce označily některé orgány a instituce.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel soudu vytkl, že *„příliš vlastních právních názorů do Rozsudku nevtělil, neboť odvodnění Rozsudku je dle názoru stěžovatele velmi strohé a s většinou právních názorů a právních posouzení ve věci samé odkazuje na dříve vydaný rozsudek téhož soudu ze dne 26. 7. 2023, č. j. 29 A 7/2022-61, což je dle názoru stěžovatele právně nevhodný přístup“*. Podle stěžovatele by se soud měl každou věcí zabývat tak, aby byl znatelný jeho vlastní právní názor věc, a to nikoliv pouze za užití rozsudku stejného soudu, který již obdobnou věc rozhodoval. Stěžovatel se dle svého názoru dostal do situace, že kasační stížnost míří do právního posouzení věci z jiného případu a jiného rozsudku než ten, který má být kasační stížností napadán. Proto se dle stěžovatele některé námitky shodují i s námitkami uplatněnými ve správním řízení. Podle názoru stěžovatele došlo *„k porušení práva na spravedlivý proces dle ústavněprávní doktríny“*, a to proto, že krajský soud výslovně považoval bližší odůvodňování svých závěrů za nadbytečné. Ve zbytku pak stěžovatel prakticky jen, až na drobné formulační a formální změny, přejal svou žalobní argumentaci.

pokračování

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, resp. s ohledem na možné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Předně se Nejvyšší správní soud zaměřil na posouzení podmínek přijatelnosti dané kasační stížnosti. Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se totiž Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje stěžovatelovy zájmy (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou (usnesení NSS z 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a z 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11-12). Z uvedené judikatury vyplývá, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[7] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost **nepřijatelnou**.

[8] Stěžovatel se k přijatelnosti své kasační stížnosti vůbec nevyjadřuje a neuvádí tedy žádný důvod pro to, proč by ji Nejvyšší správní soud měl považovat za přijatelnou. Nedefinoval tedy žádnou právní otázku, jejíž zodpovězení by bylo nutné v zájmu sjednocování judikatury správních soudů a jež by podstatně přesahovala jeho vlastní zájem. Eventuální důvod přijatelnosti kasační stížnosti by, jak vyplývá z výše uvedeného, podle jejího obsahu bylo možno zařadit nejspíše pod „*zásadní pochybení krajského soudu, jež mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.“ Takovou vadu by v daném případě mohla z uplatněných námitek představovat jen nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (k tomu viz níže), neboť ve zbytku kasační stížnosti stěžovatel „pouze“ nesouhlasí s hodnocením věci, jak jej provedl krajský soud.

[9] K závěrům uvedeným v bodě [8] Nejvyšší správní soud dodává, že si je vědom skutečnosti, že ke stěžovatelem nastolené otázce naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 93m odst. 1 zákona o vysokých školách, zejména v kontextu užívání titulu „Dr.“ či „dr.“, neexistuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. V tomto smyslu by se tedy nabízela úvaha o naplnění podmínky přijatelnosti 1), jak ji kasační soud zmínil v bodě [6] tohoto usnesení. K tomu je ale třeba uvést, že v souvislosti s touto podmínkou přijatelnosti neuplatnil stěžovatel žádnou přípustnou kasační námitku.

[10] Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že většina stížních bodů je nepřípustná, neboť je pouze zkopírovaným textem žaloby, ve kterém bylo – v zásadě – pouze zaměněno slovo „žalobce“ za slovo „stěžovatel“.

[11] Nejvyšší správní soud se touto situací zabýval v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, jakož i v navazující judikatuře. V označeném usnesení zdejší soud zdůraznil, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozsudku krajského (městského) soudu, a uvedl: „*Podání nazvané*

kasační stížnost totiž na svých celkem devíti stranách nijak nereaguje na rozsudek krajského soudu, který napadá. Z toho, že jsou celé strany textu doslova převzaty ze žaloby (a nic dalšího v kasační stížnosti není), je zjevné, že kasační stížnost ani částečně nezpochybňuje rozhodovací důvody krajského soudu, ale výlučně míří proti rozhodovacím důvodům žalovaného správního orgánu. Taková kasační stížnost je nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 (srov. k tomu usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 5. 2020, č. 9 Azs 101/2020-17, body 11 a 12).“ Soud též uvedl, že v případě takového podání není nutné stěžovatele vyzývat na odstranění vad kasační stížnosti: „Současně tu nebyl ani důvod k tomu, aby NSS hleděl na takovou kasační stížnost jako na podání trpící vadami, které by byl povinen odstraňovat podle § 109 odst. 1 s. ř. s. Toto ustanovení slouží soudu k tomu, aby zajistil doplnění kasačních důvodů u těch kasačních stížností, které jsou podány jako blanketní, tj. neobsahují vůbec žádnou argumentaci (ani pokus o ni). Takové blanketní kasační stížnosti ve skutečnosti jen ohlašují úmysl uplatnit k výzvě soudu konkrétní kasační důvody a kromě označení účastníků, napadeného rozsudku a citace některých písmen § 103 odst. 1 s. ř. s. v nich nebývá žádný další text. Postup podle § 109 odst. 1 s. ř. s. ale není určen k tomu, aby soud, který obdrží dlouhý a strukturovaný text tvářící se jako zdůvodněná kasační stížnost, pedagogicky vedl právního profesionála zastupujícího v kasačním řízení, upozorňoval ho na smysl kasační stížnosti (který je zřejmý ze zákona) a nabádal ho k vylepšení jeho argumentačních dovedností.“

[12] V navazující judikatuře Nejvyšší správní soud tento názor několikrát následoval, přičemž akcentoval, že z uvedených důvodů může být prohlášena za nepřipustnou též toliko část kasační stížnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2024, č. j. 4 As 78/2023-40, bod 19, ze dne 13. 12. 2024, č. j. 3 As 60/2023-58, bod 33, ze dne 14. 11. 2024, č. j. 2 As 321/2023-76, bod 33, ze dne 14. 11. 2024, č. j. 3 Afs 154/2023-48, bod 10). Pro úplnost lze též uvést, že Nejvyšší správní soud již v samotných počátcích svého rozhodování judikoval, že nepřipustná může být i jen část kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2005, č. j. 7 Azs 338/2004-106).

[13] S ohledem na výše uvedené se tedy Nejvyšší správní soud nemohl zabývat stížní argumentací, která je shodná s argumentací žalobní. Tu považuje soud za nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2024, č. j. 2 As 321/2023-76, ze dne 14. 11. 2024, č. j. 3 Afs 154/2023-48 atp.). Stěžovatel tak neuplatnil žádnou přípustnou námitku, která by mohla svědčit přijatelnosti kasační stížnosti.

[14] Za přípustnou je tak s výhradou výše uvedeného možné považovat pouze námitku, která ve svém jádru míří na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (stěžovatel hovoří o tom, že krajský soud dostatečně nereagoval na jeho žalobní argumentaci a věc vypořádal v podstatě jen odkazem na svůj dřívější rozsudek. Stěžovatel takový postup krajského soudu považuje za „nevhodný“ a narušující jeho právo na spravedlivý proces.).

[15] Tato námitka však není důvodná, resp. k ní existuje judikatura Nejvyššího správního soudu, na kterou lze odkázat.

[16] V kontextu stěžovatelovy žalobní argumentace totiž krajský soud přiměřeně reagoval na všechny stěžovatelem (opětovně – viz dále) vznesené námitky tak, jak to vyžaduje

pokračování

ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. Jak plyne z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2024, sp. zn. II. ÚS 2194/23, soud se musí vypořádat s *nosnými* argumenty stěžovatele, což krajský soud učinil. Krajský soud upozornil na to, že obdobné jednání žalobce posuzoval již v rozsudku č. j. 29 A 7/2022-61, přičemž v daném řízení uplatnil stěžovatel obdobné žalobní námitky, pročez nebyl důvod se odchylovat od již vyřčeného (srov. body 28, 31 a 32 napadeného rozsudku). Tomuto závěru krajského soudu nelze nic vytknout, v posuzované věci o to více, že je zcela zřejmé, že v řízení sp. zn. 29 A 7/2022 uplatnil stěžovatel prakticky totožné námitky jako nyní (tuto skutečnost Nejvyšší správní soud uvěřil z bodů 2 až 8 rozsudku č. j. 29 A 7/2022-61 a žaloby podané v řízení sp. zn. 32 A 5/2024, tedy v nynější věci, a to také se zohledněním obsahu kasační stížnosti).

[17] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pak nezpůsobuje ani to, že krajský soud přisvědčil závěrům žalovaného (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). V duchu zásady hospodárnosti a ekonomie řízení totiž není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). Stěžovatel přitom námitky obsažené v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí vlastně jen „zrecykloval“ do textu žaloby, kam v podstatě doplnil jen obecné úvahy týkající se zásady *nullum crimen sine lege*.

[18] Ani nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Napadený rozsudek tedy není nepřezkoumatelný.

[19] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že na jeho závěrech nic nemění ani stěžovatelova teze, že kasační stížnost nemohl formulovat jinak, neboť se krajský soud nevyjádřil k jeho cílené argumentaci; proto mu dle jeho názoru nezbylo než v kasační stížnosti zopakovat text žaloby. S tím však Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Stěžovatel, jak již byl naznačeno, text odvolání „překlopil“ do žaloby; následně obdobně postupoval ve vztahu žaloby a kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom nevidí důvod, proč by stěžovatel v kasační stížnosti nemohl rozporovat jednotlivé závěry přijaté krajským soudem, byť z větší části uvedené odkazem na dřívější rozsudek, zvláště za situace, kdy tentýž stěžovatel uplatňuje ve vztahu k prakticky totožnému přestupkovému jednání tutéž argumentaci. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nic nebánilo stěžovateli, aby se vymežil vůči závěrům krajského soudu, které spočívaly např. v definování vztahu mezi zákonem o vysokých školách a jemu předcházejícímu zákonu č. 172/1990 Sb.; specifikování akademických titulů, které tyto zákony upravovaly; vyjádření k právu Evropské unie; rozboru společenské nebezpečnosti spáchaného přestupku; vyjádření k formě zavinění; konstatování ohledně označování stěžovatele s uvedením jeho titulů jinými orgány a institucemi. Lze také doplnit, že ani proti rozsudku č. j. 29 A 7/2022-61 se stěžovatel „řádně“ nebránil, neboť jeho kasační stížnosti proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud odmítl usnesením ze dne 19. 10. 2023, č. j. 9 As 213/2023-21, a to pro nenaplnění základních náležitostí kasační stížnosti stanovených v § 106 odst. 1 s. ř. s. [stěžovatel ani přes výzvu soudu neuvedl, co navrhuje (petit)].

[20] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51 až 53). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2025

David Hipšr
předseda senátu